

Marit Fjermedal

Religionene fra den Abrahamske arven; Jødedom, Kristendom og Islam, med Straffeguden og straffekulturen, er grusomme modeller for samfunnet og mennesker som kues gjennom brutale straffer, for brudd på normer.

Til alle islam- skeptikere og til alle som forsvarer den allmektige samfunnsmodellen, foreskrevet av alle disse overnevnte religioner, jeg er ikke betrygget av noen av partenes argumenter. Kjærlighet i religioner til Abraham er ikke den gode kjærligheten. På den andre siden, skeptikerne har en svak analyse.

Det er mange meninger om hvorfor ting blir galt med det som religioner nevnt over representerer, men ingen går til kjernen av problemet med dem. Den hierarkiske, patriarkalske, autoritære læren til den Abrahamske arven, er resultat av lover som er gitt, og en brutal håndhevelse på brudd på lovene. Det handler om i sin kjerne om brutale straffer i en allmektig rettsmodell. De såkalt gode lover, «du skal ikke ha andre Guder enn meg», osv, reguleres med dødsstraff. Dødsstraffen er liksom Guds respons på brudd på hans lover.

Som alle lovverk skal de være samfunnets korreks på uønsket atferd. Det er i hovedsak lover som er skapt for å skape stammelojalitet, og historien viser at lover i krigssamfunn, som Assyriske lover, er brutale slik Moses lovene er, som er en kopi av Assyriske, kriger fordret full lojalitet, og brutale straffer er en måte å hindre utbrytere når gruppen trenger hverandre. Gruppedynamikken, som kan være motivert av andre ting enn krig, det kan være makt og økonomi, ligger til grunn for å kreve lojalitet til kun en Gud, og straffe dem som bryter

Å diskutere for eller mot hijab eller manglende likestilling er like banalt som å være bekymret for de usunne nonstoppene oppå kaken, når hele kaken er en sukkerdeig. Man diskuterer symptomene som om det er det problemet, og overser at disse religionene er allmektige statsforfatninger, lovgiver, påtale og dømmende makt, i en og samme institusjon. Forfatninger som foreskriver brutale straffer for å sikre lojalitet til gruppen.

Jeg er uten villighet til kompromiss, kritisk til hele religionsforkynnelsen, i alle disse religionene, spesielt i den Islamske, siden forkynnelsen der er mest umoden i sin forståelse av hvilken plass religionen skal ha i samfunnet, Imamer i Norge ser på Koranens budskap som ufeilbarlig. De ser den som uomtvistelig, og ideelt den perfekte modell for samfunnet. Det er bekymringsfullt og det er grovt ignorant.

Hege Storhaug og alle skeptikere har rett i sin mistenksomhet, vi kjenner så altfor godt konsekvensene av normene, vi har så vidt klart å riste av oss brutale kontrollregimet til kirken. Jeg skjønner at Hege Storhaug mfl. har et oppriktig engasjement for menneskene og verdier hun mener er i fare.

Men, det betyr ikke menneskene som sogner til religionen er mordere, menneskene lærer at det er forbudt å drepe, de får dødsstraff for det, det er som statsmodell at religionen er dødelig. En stor forskjell fra å si at mennesker dreper når staten dreper.

Å hevde at religionen er oppskriften på krigersk atferd, er feil. Den er ikke mer krigersk enn andre religioner som og har helliggjort sine kriger. Man plasserer muslimene i en posisjon

der de umulig kan forsvare seg, man har større forventninger til deres moral, ikke lov å gå til krig, i forsvarssituasjon. Vi har ikke selv den moralstandarden vi krever av dem.

Dessuten om man leser Gamle Testamentet er det ikke mye annet en krig og drap å finne, sammenlignet med den skriften er Koranen fredelig. Trygghetsbehovet og behovet for å plassere oss selv i sentrum, er det automatikk i å skyve andre under seg. En selv har rett til å gjøre alt, hevne etc., men andre dømmes hardt om de uttrykker samme atferds forståelse.

Modellen strafferreligionen, har på det individuelle plan andre effekter, de lærer om den gode moral, men som gruppedynamikken krever blir det innenfor en kontroll og makt modell. Man har som gruppe behov for lojalitet, og at mennesker uttrykker lojalitet ved å innordne seg gruppen, og håndhever gruppens interesse ved å straffe dem som bryter med gruppen med avvisning/straff. Det er ikke individet som er hovedpersonen i denne gruppementaliteten, individet er underordnet. Man har derfor ikke belønning for selvstendige individer, de blir bare avist. Straffet som uverdige gruppen kjærlighet, Helvete er den ultimate avvisning. Maktmodellen er lagt, for å understøttet gruppebehovet. EN gruppe som er krigersk, har strenge straffer, man finner ikke brutale straffemetoder jeger og sanke kulturene, og hos indianerne i Amazonas og andre. Våre religioner er modeller for dem som skal overleve som krigsnasjoner. Underjordiske fangehull oppstod ikke hos indianerne, det hører til krigssamfunn.

Religion er ingen objektiv størrelse som det hevdes, det er rett, der er individer, subjekter som påvirkes individuelt. Subjektet kan være tenkende og søkende, ha andre teorier og oppfatninger, og absolutt uten trang til å være på toppen av makten. Ikke alle blir så utrygge av denne modellen at de begynner å systematisk kjempe om makten over andre.

Alle som vet litt om religion og historie vet at religion alltid har vært et problem, religionene har aldri gitt mennesker frihet, trygghet og humanisme; som rettsikkerhet, demokrati, menneskerettigheter, alt disse verdiene var en kamp mot kirken i Europa. Kampen ble først og fremst kjempet filosofisk, man plukket fra hverandre idegrunnlaget, satte individet i sentrum, og nedjusterte Guds dominerende posisjon.

Vi må bli bedre på historie om vi skal klare å stå imot religioner som identitetsmarkører i fremtidens Norge, Europa og Verden. Vi må òg forstå at utrygge mennesker søker trygghet, og religioner virker forlokkende når man søker noe å klamre seg til i et identitetssøk. Vi må ha kunnskap om religion, og kunnskap om historie for å kunne stå imot alle religioners kortslutning, og det som kan bli en større konflikt, mellom dype religiøse fanatiske strømninger fra et idefattig religiøs tolkningstradisjon i Islam, som er Moses lover og straffer. Det er ikke et motsvar om vi tror at vår utrygghet, kan søkes tilfredsstilt i den norske religion, slik kristenfolket later til å tro. Humanismen er den fornuftige veien og svaret på utrygghet, den sikrer oss rettsikkerhet, frihet, demokrati.

Ideene i alle Abrahamske religioner er dødelige, jeg er mer bekymret enn noen, fordi jeg vet hva religiøs ideers makt er, den er i tillegg til allmektig statsløsning, en psykologisk makt som overtar hele mennesket, tankene og det følelsesmessige. All frihet vi har, fikk vi i demokratiet; rettsikkerhet, frie valg av lovgivere, og en uavhengig påtale og dømmende makt. Religionene nevnt er ment som statsbygning, den har lovene, gitt av gud, den er påtalemakten og dømmende makten, alt i en, den allmektige makten og staten springer ut av dette.

Islam med imamtolkninger vi har sett, viser at de ikke forstår konflikten i dette, de lærer at de har den gudegitte perfekte modellen for et samfunn. De foreskriver sin egen gode rette gudegitte lære, der lover, påtalemakt og dømmende makt, er i religionen, det er ingen betryggelse at de hevder lojalitet til landets lover, når de ideelt ytrer støtte til den religiøse Islamske samfunnsmodellen. Da har de ikke skjønt en døyt om hva demokrati er, og verdiene av lover som vi velger selv, og humanismens alternativ til straff og brutale straffer, som er rehabilitering.

Disse religionene representerer de ultimate makt og kontroll regimer, og en grusom modell for menneskene å eksistere innenfor på alle mulige måter. Menneskene blir påvirket mentalt i sin individuelle psykologi. Personlighet og alle relasjoner preges av en idemodell som er allmektig. Maktmodellen, vil jeg kalle den, vil konkret si at det utvikles en maktmentalitet, det er et fryktregime som overføres fra samfunnsnivå til alt individuelt og mellommenneskelig, fordi man er i sin frykt og utrygghet i en kamp om makt over seg selv, fordi den alltid er under trussel av dømming og straff, straff er i denne form en avvisning av som ufortjent til kjærlighet og kall det verdighet. Dette er angstbiters, traumatisk, å oppleve at en er uverdigg kjærlighet, man fortjener ikke andres eller egen kjærlighet til seg selv. Dette traumet er så fatalt for oss trygghetsmessig og fremmedgjørende, siden det er vårt største trygghetsbehov, å føle oss verdigg kjærlighet. Om man blir fratatt den mest grunnleggende behovet er fryktmennesket som kjemper om trygghet, som det egentlig ikke er bevisst at de er fratatt, de er bare i en stadig søk etter trygghet, og si sin forvirring søkes det gjennom makt. Alle blir modellerte inn i en rolle preget av frykt, der mennesker ubevisst kjemper om makt, og der alt handler om makt, makten over seg selv og sin verdighet. Man frykter det aller verste man kan oppleve, å bli dømt som uverdigg for kjærlighet, og den grunnleggende nødvendige tryggheten dette er. Den straffende guden, som skal sende deg til helvete er ikke kjærlighetsgiveren, den vi trenger for å føle oss trygge. Denne guden sier at du ikke fortjener å bli elsket om du ikke gjør som han vil. Denne guden tar fra deg retten til å elske deg selv. Han sier at du ikke fortjener det, du fortjener å bli straffet, som er avvisning, og fratatt retten til egen stolthet og egen kjærlighet, så vel som retten og behovet til å bli elsket som den man er fra andre. Dette psykologiske traumet leder en inn på en atferd som handler om overlevelse som verdigg nok, atferden er basert i kamp mønster, der du må kjempe om verdighet til å bli god nok for kjærlighet. Denne fryktstyrte atferd der kampen om makten over sin egen verdifullhet, og verdighet, der man alltid er redd for å bli dømt som uverdigg til å bli elsket, blir fort til en kamp om å være på toppen av hierarkiet. Man foretrekker å unngå effekten av avvisningen, man velger om man får mulighet kamp, sette seg på toppen, der man selv dømme andre, bruker samme metode som man kjenner, fratar andre retten og støtten til verdighet, som er kjærlighet, retten til å ha stolthet og egenkjærlighet. Man skal i dette regimet skamme seg over seg selv, kue seg selv, underkjenne seg selv som den man er, og skamme seg. Lovene og normene er så mange at det blir en evig heksejakt fra dem som hevder de rette lover og normer. Man blir selv den aggressive som kjemper om makten, få makten over situasjonen som er makten over andre, for å beskytte seg selv, man kjemper om makten over andre for å redde seg selv, og metoden man har lært er dom, straff/avvisning som verdigg kjærlighet, man blir hverandres verste dommere. I forvirring og fremmedgjorthet ser man ikke at man er offer for en modell, som har fratatt deg mulighet til å opptre annerledes, man kjenner ingen alternativer, man skjønner ikke at man driver maktkamp når man dømmer, man lærer og tror, og dermed

rettferdiggjør sin kjærlighetsløshet, med at dømming er det rette overfor uønsket atferd, tanke etc. Men, dette er et fryktregime, å gjøre noe feil i dette samfunnet blir skremmende. Man tør ikke innrømme feilene, ikke for andre og ikke overfor seg selv, man prøver heller å bli trygg gjennom å finne feil på andre for å tvinge fokuset bort fra egen person.

Mange relasjoner har preg av en maktkamp, frykten er at vi skal bli stemplet som uverdige kjærlighet, den ultimate avvisningen og isoleringen av oss. Vi ser ikke den psykologiske fellen som maktmodellen fører med seg. Bildet av Gud som straffer deg til undergang, en avvisning om du gjør feil, fører til en kamp, man blir uverdige for kjærlighet, man kjemper for egen verdi ved å bli konkurrenter om makten over hverandre. Med en gang vi kjenner et snev av utrygghet, når noe minner oss om at vi er uverdige, så kjemper vi en trygghetskamp, som blir fort en maktkamp, om å være best så ingen kan ta deg på noe og dømme deg som uverdige, man blir offensiv og begynner med å finne feil på andre mennesker som vekker utryggheten. Mennesker som får oss til å føle oss i fare for å bli avvist som verdige kjærlighet. Som alle så er de og interessert i å finne feil, og dømme, for de liker og at lovene holdes, og normene, det utryggheten skapes av er korreksjonsmetoden de bruker og har lært, straffer som er avvisning av andre som verdige kjærligheten om de gjør feil.

Det er ubevisst skapt et mønster der man i sin nysgjerrighet og kontaktbehov søker andre mennesker, men aldri føler seg trygge, fordi de ikke synes du er god nok, kanskje bryter du for mange normer. Det blir en kamp om å være innenfor det gitte lov og normsystemet, fordi alle føler trygghet i grupper, å være inne med gruppen, og man føler trygghet i at andre støtter gruppen.

som hevder seg ved å trykke deg ned, fordi de selv alltid er truet av andres makt og rettsform, avvisning, ikke verdt kjærlighet. Alle truer en, fordi man ikke lærer og opplever at man er verdige til å bli elsket om man ikke er oppfyller normene bra nok, og kompenserer på utryggheten gjennom å måtte være best best, urørlige, utenfor fare for vond avvisning og hundsing. Reaksjonen vår når vi merker og aner at vi ikke er aksepterte som gode nok, verdige, oppfyller andres prektige normstandard, fordrer et spill der vi bruker energi i en evig kamp om å imponere, og forvare seg mot andre, og angripe i egen trygghetssøking. Den feilfrie, som kan være inne med alle normer, blir den eneste verdige kjærlighet i dette spillet. Man kjemper om retten til kjærlighet, det er det grunnleggende behovet i oss, å være gode nok til å fortjene å elske seg selv og bli elsket. Den eneste måten man føler en kontroll over seg selv på er å unngå å bli offer for dømming som er avvisning og kjempe mot det vi føler fratrar oss plassen som den verdige. Dette ubevisste psykologiske mønsteret blir til trygghetssøking om å være best, og tror at makt over andre er den eneste form for trygghet. Kampen om verdighet, er kampen om en selvbestemmelse av hvem de er, som fortjente til kjærlighet. Vi har blitt fratatt dette siden vi var barn, som hindrer en mer nyttig bruk av energi. Når energi og fokus blir i hovedsak brukt til å forsvare seg og imponere med å være best, bruker kvinner energi på å ta hverandre, de har de i kampens hete blitt andre kvinners, verste bødde. Et enormt fokus blir satt inn i å være korrekt selv og trykke ned de som man føler seg truet av, i en mental perfektetsnevrose føler man seg aldri trygg, fordi man er bare trygg om man er best.

Resultatet psykologisk er at når man mister kontrollen over sitt jeg, sin identitet, som verdige nok, mister vi tryggheten for å tro på oss selv og vår integritet, hvordan kan vi gi kjærlighet når vi ikke vet hva det er, man kan ikke gi trygghet og kjærlighet til andre om man ikke har lært det. Man mister mulighet til å tro på at vi kan være givere av trygghet, og oppleve dette indre kompasset for rett og galt. I stedet kjemper man en kamp om å vinne over andre, fordi man søker trygghet i annen form, makt. Man kjemper om makt for å prøve å kompensere på sitt traumatiske mentale indre tap av trygghet, tapet av seg selv og sin egen verdi. Alt man er, er brutt ned, av andre traumatiserte som er et produkt av manglende kjærlighet, som sprer sin frykt der man ender opp i en jakt på andre som truer denne maktfølelsen vi tror vi trenger. Om andre truer makten må de knekkes. Alt i vår atferd er blitt en maktkamp, for å dekke ens trygghetsbehov. Vi er mennesker, og vi trenger en ultimat trygghet, at vi er verdige og gode nok og er verdt å elske.

I maktkulturer, der frykten har traumatisert oss, der tapet av selvet og verdigheten er dominerende i mennesket, og kampen om en verdighet og trygghet, noe som kan ta all vår energi. Man forstår ikke hva som skjer i en selv, man er ikke dette bevisst, og man har heller ikke noen bevissthet om andre metoder for å oppnå trygghet. Retten til å elske seg selv, trygghet i oss selv og gleden over å være den vi er, er det som er under angrep når relasjoner handler om å få makten over andre. Og være et mål for andres kontroll, dømming og straff. der noen vil ta fra deg din trygghet, fordi de føler seg truet av din trygghet, er kun mulig når vi opplever at vi ikke er gode nok og ikke verdt noe, ikke verdt å elskes. Selv om man ikke er fullt bevisst effekten av egen dritt, er kampen mot andre som truer ens trygghet en nesten uungåelig respons, man drives i en desperasjon. Man må være best for å føle seg trygg i dette traumet. Man bruker all energi på å bli perfekte, av frykt for dømming og straff som er avvisning. Denne religiøse maktkulturen, der alle avvik av moralsk eller personlig individualitet kan være straffeberettiget, og grunn til å avvise deg som verdig til kjærlighet, er i den mest groteske religionens maktrejime, en kamp med livet som innsats. Det bekymrer meg at vi ikke forstår effektene av den straffende guden og den allmektige statsformen den foreskriver.

Denne maktmodellen har en lang forhistorie, ide kulturen man finner i det Gamle Testamentet er en sammensurium av ulike mytologiske idekulturer, de Abrahamske religioner er viderefører av kulturen.

Menneskelig er maktmodellen, den allmektige leder, psykologien til psykopatene, psykologien til mennesker som har ekstreme maktambisjoner, de skal ha kontrollen fordi det er deres vilje som er det eneste viktige.

Det eneste som betrygger denne personen er at de overoppfyller pliktene, forventningen, i den hensikt å oppnå aksept og kjærlighet og det eneste som betrygger dem er å være i sentrum, midtpunktet. Derfor narsissisme, de tør ikke la andre ta plass, det er truende, utrygge mennesker trenger all oppmerksomhet, for å føle at de er verdt noe, de er i sin utrygghet ute av stand til å føle med andre, fordi det er sin egen nevrose og derfor kampen om makt for å føle trygghet som er det de orker og klarer å fokusere på.

Den Europeisk befolkning har måttet kjempet med sitt blod som innsats mot denne brutale allmektige straffemodellen, som styrte hele samfunnsbyggingen; politisk og religiøst og i alle

relasjoner, i rollen til foreldre og rollen mennesker i mellom. Frigjøringskampen og den demokratiske revolusjonen var en lang kamp om ideer. Ideer kirken opererte med, det syndige mennesket, som fortjener straff, å bli avvist av Gud, og av alle mennesker, var idegrunnlag som tok makten bort fra individet, de var lammene som måtte gjetes, man måtte kontrollere dem. Kontrollregimet er det verste man kan finne i noen annen statsform, deres tanker, tro og seksuelle personlighet. Når mennesket ble ofre for en syndighetsforståelse var grunnlaget lagt for kontroll og strafferegime. Ideer om hva mennesket er i sin natur, var derfor i fokus hos filosofer fra J. J. Rousseau til opplysningstidens tenkere.

Jeg kaller alle Abrahamske religioner for en samlebetegnelse, straffekulturer, fordi de er allmektige lovgivere som hevder brutale straffer. Religionene mangler ydmykhet på egne vegne, de er i egne øyne ufeilbarlige. Sannheten er at de er skapere av tyranni og skaper et dypt alvorlig psykologisk traume.

Den allmektige modellen, er på individplan, den som alltid vet best, den som alltid anklager andre, ser ingen egne feil, påtaler andre for deres feil, og dømmer og straffer. Det er den allmektige delen i oss som blir tilfredsstilt i maktkulturen, alt handler om å være på toppen, man innrømmer ikke feil, man legger skylden over på andre, man er livredd for å bli straffet selv. «Den allmektige» som trumfer gjennom sin vilje uansett pris, og som overser andres ønsker og behov, er det mest umodne og skadelige utviklingsnivået i oss. Man er ute av stand til å ta andre hensyn, alt handler om en selv. Der er ingen kjærlighet i denne modellen. Gudsbildet, den allmektige, er den menneskelige modellen og den styrende samfunnsmodellen, allmektig, dømmende, der kjærlighet er forstått som kontroll og straff. Dette er en psykologisk dødvei, hvis glede og trygghet er målet for livet.

De allmektige religionene som samfunnsform er modellen som svarer til dette maktbehovet, imperativet er at vi alle er medskapere og videreførere av det, ubevisst, vi alle er ofre, vi settes i en situasjon der makt betyr alt, man bruker hele sitt fokus på å oppnå makt over andre, fordi du ellers vil bli offer for harde brutale maktovergrep, uformelle og formelle urettferdige dommer/straffer, som er avvísninger av deg som verdig nok. Den som straffer, sier du er uverdigg kjærlighet, å bli elsket som den du er, tror han gjør det mest naturlige, den ordner opp i rett og galt. Det er fremmedgjørende og traumatisk å befinne seg i alle leddene av makthierarkiet. Å ha folk rundt deg som skal ta deg, finne noe de kan straffe deg for, avviser deg som verdig nok, uten egen ydmykhet, der man rettferdiggjør egen ondskap, man ser seg selv som berettiget, og dømmer med briller fra sitt egent egoistiske perspektiv. Ydmykhet er borte, man har så snever fortolkning og innsikt at man tror man selv kan være den allvitende dommer. Slik holder vi på. Vi ser ikke at vi sitter fast i dette atferdsmønsteret, og vi vet trist nok, ikke at der er noe alternativt, vi har ingen, bevissthet om hvordan bryte mønsteret.

Jo mer brutale straffer et regime har, desto mer brutal blir kampen om makt, og desto hardere blir motstand slått ned, det er en kamp om ditt liv og din egen verdighet. Maktapparatet vil ta fra deg din verdighet. Det er bare to måter å overleve på i denne modellen, underkastelse til en leder, være fornøyd med den lille kjærligheten som den definere for deg, eller kjempe om makten over andre. I sin ytterste konsekvens blir vi IS soldater, IS har valgt og operere innenfor denne psykologiske matrisen, de er representanter

for den ytterste konsekvensen, og de ultimate ofrene for maktpsykologi, de er krenket, de prøver å gjenvinne makt, trygghet, men er og samtidig gjenskerne av modellen. Når man føler seg undertrykket svarer de med å kjempe om plassen til den som undertrykker, de har ingen alternativer, de blir derfor den nye undertrykkeren, de har ikke annet manøvreringsrom enn modellen de er ofre. Psykopatien, maktbehovet i dem, hindre dem i å se at de bare er ofre uansett hva de gjør innenfor matrisen som de ubevisst tror på. De vil ikke være på bunnen, de vil ikke underkaste seg, og for dem er det vesten som fortoner seg som truende, de har fått en slags frihet, men er fremmedgjorte og skjønner ikke hva de skal med friheten, de er krenket og kuert, og de vet ikke hvem fiende er, de kjemper en kamp mot maktesløshet, en maktesløshet som blir skapt av idekulturen og egen rådvillhet. De skyter med kanoner, på det de tror undertrykker dem, de skjønner ikke, i sin fremmedgjorthet, at det er noe helt annet enn vestens samfunn som er den verste undertrykkeren det er deres egen, og til en viss grad, vår felles idekultur, manifestert i individer som søker trygghet i å krenke andre, den svake. For konsekvensen av maktkulturen er at man søker makt på den svakes bekostning, man ser seg ut svake, som er et lett offer for maktbehovet. Er man kalkulerende og taktisk unngår man de som er sterkere, man forleder seg selv, selvløgner er man nødt til for å overleve i dette regimet, til å tro at man er sterk, mektig, når man har kontrollen på andre, uansett, mobbing er alltid rettet mot den man tror er svak, som de ensomme.

IS er et utvalg av de ultimate fremmedgjorte og utrygge, som tror de oppnår trygghet, i makt, deres behov for å bli elsket, å være verdige har i eget fremmedgjorthet og traume, løses i makten over andre, refleksjonen er så dårlig at de er ikke bevisste at det er det de egentlig ønsker, det er lag på lag med selvløgner, behovet for trygghet ble til kampen om makt, over andre og over andre liv. De ble de nye allmektige, der det bare er deres vilje som er viktig, traumet deres tillater ikke at andre skal bli tatt hensyn til.

Frykttkulturen som preger oss alle, er mest åpenbar der atferden er uraffinert, de som viser sine traumer, uten tanke på konsekvensene, de kriminelle voldsutøverene. Gruppetilhørighet er det viktigste punktet for utrygge mennesker, å bli gjensidig akseptert markeres i lojalitet til en hvilken som helst gruppe. I alle gruppedannelser er det frykt rundt utbryterne av gruppen, alle som bryter ut av trygghetsfellesskapet, (der likhet blir etterstrebet, det føles trygt) er en trussel, derfor driver jenter og gutter og tviholder på sin venninne gjennom å gjøre seg like og hindre at den andre driver på med noe som kan drive ødelegge tryggheten. Et fristed for andres maktbehov. Den som viser tegn til selvstendighet, som en sterk trygghet på seg selv, og desto mindre behov for gruppen, blir forsøkt holdt nede. Selvstendighet og styrke er en trussel for samholdet, de aggressive driver i alle slike konstellasjoner med å holde vennen nede, for å minske risikoen for utbryterlyst. I Amerikanske fengsler er utbryterne dødsdømte.

Psykologisk er det så traumatiserende å leve i denne kulturen at man mister "all" kraft, en utmattende kamp spesielt når man er langt nede i makthierarkiet. Da er man den som alle kan fyre løs på, bruke som avleder for sin egen frykt for avvisning, de underste kan man kritisere, dømme og hakke på, uten frykt for represalier. Alt i et trygghetsbehov. I maktkulturer går all energi med til å forsvare seg, prøve og ikke bli offer for anklager og straffereaksjoner, nedrakking og den underste i hierarkiet. Kvinnen har vært den ultimate skyteskive, maktesløs og ufarlig å angripe.

I vår kultur har demokratiet og humanismen etter hvert frigjort menneskene fra den mest brutale versjonen, til og med lovbrysterne har i dag krav til omsorg, vi driver med straffeomsorg, rehabilitering.

Barns rettigheter og fokus på barns egenverdi, er et brudd med religioners lover som krever at barn skal hedre din far og din mor, straffen for å være ulydig er ikke lenger straffeorientert og i sin ekstreme form, steining til døde, som foreskrevet i Moseloven.

Å vise noe form for svakhet i gruppen du bør være lojal til, venninnegrupper etc, der andre er utrygge og føler sjalusi for det meste av vellykkethet, er du vil bli et lett offer, blir man fratatt verdighet.

Vår kultur har den samme idearven som det verste i Islam, og den henger grusomt hardt i, man har et nær sagt fremmedgjort forhold til kjærlighet, og alt det innebærer, som er å gjøre hverandre trygge, å løfte andre og seg selv. Man skal helst gjøre seg liten, passe på at gruppen ikke føler seg truet av din selvstendighet, trygghet og styrke. På sitt verste er sosialismen en konserverer av dette, janteloven kan skjule seg i mye rettferdighets ideologi, det er forventet at man skal underordne seg gruppen. Ingen selvhevdelse bare beskjedenhets og underdanighet, utslette seg selv, ellers er man i sonen for å bli kritisert for å tro at man er noe, er noe bedre enn andre, utrygghet og maktkamp som ender med at man blir fratatt verdigheten. Frykkulturen er i dagens samfunn redusert, men der er mye traume i oss, kvinner er hverandres verste fiender. Kampen mot ens egen utrygghet kan aldri vinnes ved å trykke andre ned, vi kan ikke oppnå selvrespekt, og den virkelige tryggheten, der vi skjønner og føler, at vi er verdige for kjærlighet i oss selv som den vi er.

Vi må jobbe med oss selv, om vi ikke får bekreftelse fra andre om vårt egenverd, tillatelse til å være stolte av den vi er, å elske oss selv, kan vi likevel klare å gjenopprette tryggheten, i å bryte maktkampen, heve seg over lysten til å hevne oss ved å krenke andre tilbake, trykke ned de som man føler seg krenket av. Derigjennom vinner vi selvrespekt og selvkjærlighet. Dette er et ledd i en lang prosess med å løfte oss selv og bli trygge, og etterhvert klare å gi andre trygghet fremfor å føle oss truet av andres trygghet, suksess mm.

I vår kultur er den individuelle psykologiske modellen på mikroplan fremdeles i stor grad en kamp om makt, makroplanet har kommet langt, opphever mer og mer av autoritetssamfunnet, der straffer har blitt omdefinert til straffeomsorg, og rehabilitering, der premisset er å gi en ny sjans. Vi tolererer feil, vi løfter menneskene som feiler. Der er en god del tillit far de som er underst i makthierarkiet, men ikke fullstendig. Det er fortsatt brukt som virkemiddel i adferds regulering.

Når man gir mennesker trygghet på seg selv, der dette er målet og metoden, er man på en alternativ modell, som løfter, gir verdighet, og gir mennesker lov til å feile, og ikke mestre, uten at de må frykte at de skal få straff, bli satt underst i en maktkamp, som sier at de ikke fortjener å få kjærlighet og verdighet om de ikke oppfører seg på en bestemt måte. Å gi trygghet til individer, er å gi lov til å feile, og fremdeles være verdige for kjærlighet. Man blir løftet, man oppnår egenverdi og selvrespekt, og frigjør energien vår.

I straffekulturen er det ingen nåde, der er ingen grenser, det er en kamp på livet, og en kamp om makten om å slippe andres makt over deg, å være på toppen av makthierarkiet er det ultimate målet.

I denne logikken er der ingen medlidenhet, vi har vært den mest grusomme av alle kulturer, man tror det er en «naturlig» utvikling at samfunnet var brutalt og straffet grusomt, med radbrekking, brenning av levende mennesker, offentlig gapestokk. Vi skjønner ikke at det er skapt av en viss idekultur, som lett rettferdiggjør brutale straffer, fordi gud korrigerer oss med brutale straffer. Straffekulturen nådde sitt ytterpunkt i sin så definitivt brutale karrier, i den siste verdenskrigen der kunnskap om dødelige straffer nådde et nytt høydepunkt, å gasse i hjel et hopetall av alle typer mennesker, de som man mente fortjente den verste straff. Det var tydelig og et uttrykk for et maktbehov, å undertrykke de man følte var truende, å få overtaket over de man misunnte, som samtidig var svakest i antall, jøder. Mobbeinstinkt tok med seg de svakeste.

Dødsstraff, den ultimate makt, ta livet av et annet menneske som gjør feil. Om vi lurer på hvordan Islam ble til, er det bare å lese Gamle Testamentet, det meste er hentet derfra, ca 50 %, lovene og straffene man finner i Hadith er kopi av lovene og straffene i Gamle testamentet. Kristendommen og det kristne samfunnet ble ikke noe bedre enn det brutale regimet i Jerusalem, det var ikke Jesus ord som ble styrende for det kirkelige, det var brutaliteten fra det gamle testamentet. Kirkeretten og kristningen var krigersk beseiring av land og folk, med straffer som skremte og undertrykket, kristendommen ble det nye ultimate maktinstrument. En allmektig statsform.

Vi overser den greske innflytelsen, både på Jesus tenkning, som var typisk gresk i sin tro, fordi han levde i en tid der gresk kultur hadde influert hans verden i over 300 år. Prestene i Jerusalem var ikke Jesus forbilder. Vi overser òg greske humanisme og demokrati som revolusjonerte vår verden, der den Europeiske kristne makthistorien kulminerte. Gresk idetradisjon gav oss det filosofiske tankegodset som drev undertrykkelsens ideer bort, og satte oss i stand til å finne kraft til å reise oss, mot allmektige eliten; keiser- og presteregime, et regime Europa hadde blitt kuert under i århundrer. Monoteismen kan ikke stå seg mot mer toleranse som finnes i pluralistiske samfunn, monoteismen har hovedsakelig vært grunnlag for diktatur.

Det utrygge mennesket er et grusomt menneske og forhold seg til, de er sjeleglade når andre blir offer for makten, undertrykkingen og mobbingen. Det trygge mennesket blir først tilfredsstilt når man seire i kampen om å være best, og når andre havner underst i hakkekulturen er de lettet, og blir selv frie for frykten om å havne under, for et minutt eller en dag mm. Mennesker er ikke alle like aggressive, noen har mange hemninger, men har det vondt inni seg, andre har ingen hemninger.

I sin aller verste og aggressive form finner utryggheten sitt makspunkt i psykopaten, utryggheten får et farlig utfall, de har ulike taktikker for nedbrytningsplaner, når de tror at andre lar seg kue og ikke er sterk nok til å stå opp for seg selv, klarer de å rettferdiggjøre å ta knekken på andre. Det som begynte som en konkurranse om makten, ta den som føler seg trygg, fordi det truer en selv som kongen eller dronningen, er ikke seierssikker før alt av selvstendighet er knust. I fryktregimer er man livredde for å vise svakhet, all svakhet gjør deg til ett lett offer, følelser blir derfor aldri vist, sovjetmennesket mm, har følelseskalde ansikt,

man har et overlevelsesinstinkt, som hos dyr, de viser aldri at de har det vondt, det er i dyrenes verden et svakhetstegn og farlig. Det finnes selvfølgelig ingen glede i den verste formen av dette samfunnet, man er fremmedgjorte fra den følelsen som er den gode fryktrfrie gleden, man gleder seg på ett vis over andres svakheter.

Kvinner som kaller seg feminister tror ofte at det er mannen som er kvinnens fiende, det er et helt meningsløst fokus om man virkelig skal få en endring, der alle får det bedre, der alle er trygge på at de er verdige nok for å slippe den uutholdelige trusselen som uverdige for kjærlighet. Menn er selvfølgelig like mye ofre når man ser nøye etter, selv om de alltid føler seg overlegne noen andre, noen av mennene og kvinnen. Vi må se hvor det begynner, det er ideer som kommer fra en oppfatning at menneskene ikke fortjener guds kjærlighet og vår kjærlighet, og sin egen kjærlighet til seg selv, den allmektige Guden som straffer mennesker til evig fortapelse om de ikke gjør det han liker. I mangel av kunnskap og forståelse om alternativer til respons på uønsket atferd, enn å straffe, der man i realiteten tar makten over andre verdighet, må vi erkjenne denne mislykkede forståelsen. Der er bare et alternativ til det som er avvisning og utrygghetskultur, det er trygghetskultur, det er når trygghet er målet, ikke avvisning av mennesker. Uansett handling, så kan det ikke være avvisning av ens verdighet og rett til å elske seg selv og bli elsket. Det må være inkludering, retten til å få verdig å bli elsket av seg selv og andre, uansett handling. Det er bare Kjærlighet som er alternativet, det er læringsmotiv for adferds korrigerende, rehabilitering, et ønske, vilje og mål om læring, utvikling, og å gi verdighet, å gjøre deg verdig til kjærlighet. Den eneste metoden som gjør oss alle trygge nok til å innrømme egne feil, og som gir rom for forløsning av all vår utrygghets og uhensiktsmessige maktbehov, som er en forvirret form for trygghetssøkning.

Kjærlighetsmodellen er den eneste modellen som gir oss trygghet, som sier at vi er verdige for kjærlighet, for å bli elsket, å være stolte av den vi er. Alt i maktkampen handler om dette behovet, å være verdige nok for kjærlighet. Religiøse i sin fremmedgjorthet tror Gud ikke har skjønt at dette er den gode kjærligheten. Om der er en gud av kjærlighet, så har han/hun skjønt dette. Kjærlighet er det eneste alternativet til avvisning og strafferegime, som sier at du ikke fortjener å bli elsket.

En ubetinget kjærlighet er det eneste alternativet som vil gi oss selv fri fra maktkampen. Da må vi vite hvordan vi kan støtte og løfte hverandre og seg selv, til og med når vi gjør gale ting. Kvinner som ikke gjennomskuer dette, og bare blir i sin submaktkultur, der de hakker på andre kvinner og holder dem nede, er ikke noe å kjempe for. Vi har ikke gjennomskuet det som gjør oss utrygge og som gjør at vi søker makten over andre, ødelegger for andre, det som er det virkelige traumet i oss.

Alt det som vi mennesker driver med er atferd, som vi på en mer eller mindre bevisst måte styrer selv, det er der vi har mulighet til å gjøre endring, da må vi vite hva som er problemet og vi må vite hva er alternativet. Demokrati er alternativet til den allmektige modellen, det innebærer opphevelse av allmektighetsinstitusjonen kirken, den fordrer en delegering av makten. Det mellommenneskelige planet trenger en like stor bevissthetsendring, vi har tatt den mest synlige delen av maktmisbruket i samfunnet, men vi har ikke gjort jobben med det mer usynlige, den skjulte maktmisbruket mellom mennesker. Trygge mennesker som forstår hva som skjer i dem, og som tørt å innrømme det, uten at noen skal straffe dem for det, er den revolusjonen som kan gjøre oss til gode medmennesker og gi oss gde liv individuelt.

Muslimere i Norge har ulik religiøs tilknytning, Islam Net sin nettside og meningene der betrygger meg ikke, i en kommentar til hijab utspillet fra diverse personer den siste tiden, som argumenterer mot bruk av Hijab på små barn, fordi det er et seksualiserende plagg, forstår ikke Islam Net skribenten, Fahad Qureshi kritikken og gyldigheten i argumentene. Han sier hijab er et plagg for jenter for å hindre at jenter blir seksualiserte objekter. Han sier det kun er fordi det er et religiøs motiv, profeten anbefaler det. Muhammed hadde sikkert den beste hensikt, det var en annen tid. Og Fahad har og sikkert den beste hensikt, men han har implisitt sagt at jenter er et seksualisert objekt, i sin naturlige form, at det er noe litt faretruende og forlokkende, med den naturlige formen de er i. Og, konsekvensen av ikke å etterfølge rådet er at det er jenter som gjør dem selv seksuelle i menns øyne om de ikke dekker til håret. Jeg kan bare appellere til deg og dine meningsfeller ved å fortelle deg om den underliggende maktforholdet som du impliserer, at menn og kvinner er reduserte til seksuelle skapninger i all sitt samvær, vi lever ikke på Muhammed tid, vi har god beskyttelse i lover mot menn av den sort. Konsekvensene er at kvinner blir ansvarliggjort for menns atferd. Det ser ut som det er ubehag hos mannen å bli minnet på at kvinner er pene, og at de ikke kan få dem.

Det aller verste med dette er at man gjør kvinnen om til en person som skal føle skyld, om hun ikke tar dette hensynet til mannen, det er det samme som at hun i neste fase føler skyld om en mann gjør anstøt, hun vil føle at det er hun som har gjort noe galt, og at hun fortjente å bli antastet, voldtatt. Det er en ekstrem undertrykkende konsekvens for kvinnen, om noe skjer så skal hun i tillegg føle at det er en fortjent straff, fordi hun trosset påkledningsrådene. Kvinnen er i dette rettsregimet ikke verdig til verdighet, til å fortjene kjærlighet om du bryter normen, hun fortjener å bli fratatt verdigheten, og bli avvist som verdig for retten til å bli elsket, som er hennes trygghet. En kvinne får i denne tankelogikken ikke lov til å være berettiget verdighet om hun gjør noe galt. Kvinnen tror hun fortjener straff.

Mennesker som blir krenket/straffet og tror de fortjener å bli fratatt sin verdighet, er en grusom rettsforståelse, den er kjærlighetsløs. Det er en grusom kuing av mennesker, å frata dem verdighet, å gi dem skamfølelse etter å ha blitt krenket av straffesamfunnets logikk. Denne praksisen er aller mest grotesk i de som konserverer gammel religionsregimer til fulle, strafferegimet Saudi Arabia, der blir skylden så ettertrykkelig plassert hos kvinnen at hun er skyld i voldtekten og ikke berettiget rettsforsvar.

Islam Net er i sin naivitet overbevist om koranens ufeilbarlighet, jeg lurer på hva som foregår i menneskene som ikke ser det problematiske i religioner, å skulle tro på en bok, som ufeilbarlig er intellektuell brist. Utviklingsstadiet er normstadiet, der man ikke evner å se det relative i normer, og ikke se verdien av kritisk tenkning. Man forstår ikke grunnlaget for demokratiet, der religioner er det motsatte premisset; ufrihet. Du tror som alle mennesker at du gjør det gode, men du forstår ikke konsekvensen av det du lærer. Å vise til profeten og ordene i en bok som det ufeilbarlige svaret, er mildt sagt fanatisk.

Menneskene er like på flere punkt, spesielt at de ser seg selv som de gode, og nødvendigvis andre som de som er onde. Dette er en dedusert parameter fra en religionsbasert ideverden, som er en ond -god forståelse, av verden. Når verden er delt inn i den gode og den onde, er selvfølgelig det onde, urene, alltid de andre. En grov forenkling av

virkeligheten. Likheten mennesker mellom er og et behov for å oppfatte sine egne onde handlinger som rettferdige, man rettferdiggjør alle sine handlinger, vi må tro at vi gjør det rette. For hvis ikke er man jo den onde. Å skade andre bevisst er plutselig legitimt. Alle våre traumer driver man å projiseres utenfor oss selv, det er andre som er de onde, som er slemme, jeg er bare på rett spor med mitt hat, hevn, og straff.

I kjærlighetsmodellen der trygghet er målet, for alle parter, vil man kunne konstatere en handling som feil, men man vil ikke benytte anledningen til å heve seg over den andre. Man tør å innrømme at alle gjør feil, det er menneskelig, vi gjør alle ulike feil. Man har ikke ønsket om å avvise andre som verdige kjærlighet. Læringsmotiv og metode krever mer tenkning, og en annen tilnærming. Om man møter mennesker og kan betrygge dem at det er menneskelig å gjøre feil, og at de likevel har grunn til å være glad i seg selv, på andre områder, vil man oppnå en helt annen terapeutisk effekt. At mennesker lære at de skal være glad i seg selv, er forløsende. Mennesker feiler og vi lærer, hele tiden. Mennesker gjør så godt de kan, ut fra sine forutsetninger, det er menneskesynet som gir oss håp, dette er grunnlaget for tillit, og grunnlaget for forløsning av alle våre traumer og utrygghet, som jo er bakgrunnen for vår atferd. Man legger grunnlaget for å tørre å innrømme feilene en gjør, og lære av dem. I stede for å lyve og legge skylden på andre. Dette er det beste en samfunn og mennesker kan være for hverandre, et sted der vi er trygg nok til å innrømme feilene. Uten frykt for avvisning av hele sin egen verdighet. Og dessuten, om det er en gud av kjærlighet, vil han eller henne eller det, forstå at det er ting vi ikke forstår, det er ganske mange ting vi ikke forstår, han vil forstå at vi tror vi gjør det rette, i mangel av forståelse av alternative metoder, etc. En Gud av kjærlighet ville derfor forsvare oss, akkurat slik vi forvarer dem vi bryr oss om. Han /hun ville støtte oss og løfte oss, og gi oss flere sjanser, helt til vi har lært.

Gi oss trygghet at vi er verdt å elske uansett feilene vi gjør, vi er verdt å elske for den vi er. Dette er det beste livet vi kan leve, der vi gir hverandre lov til å tro at vi er verdt å elske, at vi kan elske oss selv og at vi er verdige. Dette er det eneste som betyr noe for oss, til syvende og sist. Straffesamfunnet skaper forståelsen av at vi ikke er verdt å elske om vi ikke er gode eller perfekte, ikke av andre og ikke av oss selv og ikke av Gud, vi tror at vi fortjener avvisningen, kjærlighetsløsheten, det som er vårt aller største menneskelige behov, og er i mangel av dette en et tragisk traume i oss. Man skaper lidelse, når man ikke føler seg verdige, man søker trygghet i en forvrengt form, man søker makt i helt groteske former, for å kompensere på sine vondter og utrygghet, som de ikke forstår at de mangler.

Utrygge mennesker som ikke er stolte og glade personer, over å være seg selv, er ute av stand til å gi en ultimate trygghet til andre, gi andre lov til å være stolte, trygge og elske seg selv, paradokset er nemlig at vi ikke klarer elske oss selv når vi ikke gir kjærlighet, vi kan bare med ekthet elske oss selv når vi gir kjærlighet. Instinktivt vil vi klamre oss, til noe ved oss vi tror er bra, men det er fryktbasert, og blir narsissistisk, vi klarer ikke å se at andre er stolte av seg selv. Fordi innerst inne føler vi ingen trygghet, det er bare en kompensasjon vi har oppnådd gjennom å være, eller innbille oss at vi er best på noe, ikke for den personen vi er. Det er bare når vi er verdt kjærlighet, og verdighet, i å få leve som vi er uten frykt for straff, vi kan oppnå den ekte tryggheten. Det er bare når vi er trygge, uten frykt for avvisning som uverdige for kjærlighet, at vi klarer å trå ut av maktkampen, og gi andre lov til å være stolte av seg selv. Uten at du selv ser det som en trussel. Det er bare der vi klarer med følelsene å unne andre å lykkes.

Straffesamfunnet skaper mennesker som tror de fortjener å lide, være utstøtte, miste verdighet og uverdige til å fortjene kjærlighet. De klarer ikke å tro på egen verdifullhet, i den personen de er. De blir fratatt menneskers størst behov, trygghet i at de er verdige kjærlighet.

I en kjærlighetsforståelse av verden er egentlig alt ok, fordi alt handler om læring, og å få nye mulighet. Der er det ingen frykt, man kan gå smeller, reise seg og ha energi til å ta fatt på nye utfordringer med løftet hode. Å gi trygghet for egen verdi, er derfor den ultimate kjærlighet.

I kjærlighetsregimet er man ikke redde, vi endrer fokus, vi er ikke lenger så opptatt av andres feil, og å forsvare seg selv, vi blir mestere i kjærlighet og bruker energien på å løfte andre. Dermed elsker man seg selv enda mer. Jeg unner alle å elske seg selv, men det krever at du lever i kjærlighet med deg selv. Kjærlighet er ikke ettergivenhet, det er læring, og mål om å reise seg. Når man klarer å se dette transformerer man seg selv og sitt liv, kjærligheten vokser når man lever i denne tilliten med andre mennesker, der trygghet er målet for begge, og alle. Man klarer å leve det livet man er best tjent med og man klarer å unne andre det samme, frihet trygghet, suksess. Å skape noe i kjærlighet er det største produktet vi kan klare å skape. Veien mot å elske seg selv er derfor veien til frigjøring for alle.

Religioner snakker om nestekjærlighet, men den forstår ikke hva det er. Og når verden defineres som onde og gode, er veien kort til å bli den onde selv i kampen mot det onde. Når motstanderen defineres som det onde, er alt lov, å hevne, undertrykke, undergrave av andre. Religioner gir rett til å drepe i kampen mot ondskap. Man straffer i egne øyne den onde. IS soldatene er ikke de onde i egne øyne, de bare straffer dem de mener er onde.

Religionene må vi ta et oppgjør med, om kaller seg religiøs «light», er man ikke fri. Man er spekket av frykt, versjonen om Gud i disse religioner, om så de bruker ordet nådefulle gud, er ikke versjonen om den kjærlighetsfulle guden. Guden I Gamle Testamentet kaller det kjærlighet når han utsletter folk som er i veien for hans folk. Det er på tide å våkne opp. Religionens ideer styrer oss mer enn vi er bevisst over.

Kjærlighet kan man ikke kompromisse seg frem til, kjærlighet er det den er, den er trygghet, fundamental, eksistensiell, følelsesmessig, trygghet. Trygghet er å være verdige å få kjærlighet og verdige å bli elsket som den man er, uansett. Med denne kunnskapen kan vi ta et bevisst valg, skal jeg gi andre menneske trygghet, eller skal jeg avvise dem.

Religionene har den ultimate straffen, helvete, som svar på menneskenes dumhet, og feil. Mennesker lærer hele livet, lærer og feiler gjennom hele livet, alle. Man har rett til trygghet til å leve sitt liv slik man vil, uten at man skal fratras kjærlighet, den tryggheten man trenger. Der er ingen betingelser fra en Gud av kjærlighet, han vil forsvare deg, og forstå et du trodde du gjorde rett, til og med de store feilene du gjør, til og med IS sine grusomheter, som er like straffene man finner i alle disse religionene. Om der er en Gud av kjærlighet, vil der være læring i kjærlighet. Nye sjanser, nye vondter helt til vi lærer. Ondskapen er i kristendommen et stadig debatttema, hvordan kan ondskap skje om Gud er bare god og allmektig, det er en

tro på at ondskap er ondskap for ondes egen del, det er aldri noen som tror at det de gjør er ondskap av denne form, man tror alltid at man gjør det nødvendige rette gitt situasjonen, hevner, straffer, det er paradokset, man ser ikke at dette er ondskapen, vi fordreier det gode, kjærlighet, man vanner det ut. Og når man har vannet ut så mye at man ikke lenger ser at man bedriver ondskap når man straffer noen, som uverdige for kjærlighet, da er man fremmedgjort og på feil vei.

Ingen mennesker skal bli fortalt at du ikke fortjener kjærlighet om du gjør slik eller slik, din atferd skal ikke reguleres gjennom trussel om fravær av kjærlighet. Det er ikke kjærlighet. Straffekulturen er basert på ønsket om kontroll av mennesket, det er modellen til den utrygge personen som føler seg truet når andre ikke godtar gjengens/stammens regler, og underordner seg gruppen. Regimet til religionene er et ultimate kontrollverktøy, man blir fratatt all verdighet, man har ingen individuell verdi, man skal bare underordne seg, kontrollen går inn på sjelsnivået, man har ingen kontroll over sjelen sin, den vil bli evig plaget. Hva er det vi driver med som ikke tar denne kampen for vår frigjøring, det er frykt skapt gjennom generasjoner, fra barndom til grav, det er en lydighets og fryktkultur som biter seg fast, vi tør ikke melde oss ut av kirken og moskeen i tilfelle vi blir staffet, av Gud, i helvete. Det er grotesk å lære barn dette, barn har rett til å slippe å bli truet med denne type strafferegimer.

Når dette er sagt, kan vi ikke snakke om temaene Hege Storhaug et er opptatt av, kvinneforakt, det er vel ingen som tror at det er lokalisert til kun Islam, jeg har aldri møtt så mye kvinne forakt som hos norske gutter, har ikke vært i nærheten av det hos muslimske menn. Hva med anen type forakt, kvinners forsakt for menn, og for andre kvinner, de har riktignok ikke så mye makt som menn som har posisjoner, men problemet forakt er definitivt ikke lokalisert til Islam. Norske men har virkelig problem med å godta kvinner i sin gruppekrets, et sted der de kan føle seg som overlegne, og i hvert fall vil de være overlegne kvinnen. Har mange eksempler. Har aldri blitt så forsøkt holdt ned som hos gode norsk menn.

Den mest modne trygge personen jeg har møtt, med minst behov for makt over andre, er en muslim, mann til og med, og eksmann. Han er den personen jeg har lært mest om kjærlighet av, genuin godhet og stor forståelse av trygghetsbehovet i mennesker. Er evig takknemlig for dette bekjentskapet. Å tørre å gi andre trygghet er det største motet gi andre tro på seg selv, er den største kjærlighet. Det finnes subjekter, først og fremst, men der er en gruppedynamikk som virker ubevisst i ulike grad, og straffesamfunnet skaper utrygge mennesker, men ikke alle preges likt. Det ligger ikke for folk flest å ta rollen som boddelen, det er mer sannsynlig at mennesker som lever i slike samfunn føler aversjon mot korporlige avstraffelser.

Jeg skulle likt å sett den norske mannen som hadde akseptert å bli klabbet til og som viser sårethet men uten tanke om å hevne seg. Jeg visste dessuten at han ikke i noen sammenhenger ville blitt voldelig mot en kvinne, det er rett og slett ikke personligheten til mange mennesker uansett kultur. Jeg visste mannen ville forbli min beskytter, og uten interesse for å svare med noen form for avvisning.

Kan fortelle om min eks svigerinne som hadde samme type mann, mht. til fysisk forståelse av atferd, han var riktignok utro, og i sinne over å få vite dette puttet hun knytteneven i øyet hans så hardt hun kunne, men visste han ikke ville gjøre henne noe fysisk. Mennesker gjør feil, kvinner og, og menn. Menn er sjeldent monstre, uansett kultur, uten kontroll og egen standard. Kvinner og menn er sammensatte, begge gjør vonde ting, feil, men er ikke onde av den grunn, man er som oftest uvitende til den fulle effekten av ens egne handlinger. Og forhold endrer seg, man kan slutte å elske noen man har elsket og man kan endre atferd, men ikke helt klare å se det. Fordi man er i en kjedereaksjon der det ene fører til noe man ikke hadde kontroll på. Et forhold er en stadig test. Man vurderer hele tiden om dette er grunnlaget som trengs for videre samliv. Er der nok kjærlighet, er alltid spørsmålet.

Vi kan like godt først som sist erkjenne at det gode og det onde er langt fra entydige absolutter i mennesket og ikke i religioner. Ingen er onde og ingen er gode, fordi vi er sammensatte, vi gjør oftest ting i tro på at det er det riktige, der er hundrevis av sjatteringer i hver enkel person, likesom der er sjatteringer i religionene. Moral er bra, men når lovene, morallovene og, er gitte og udiskutable er det ikke bra, det er ikke demokrati, og det er slettes ikke bra at brudd av normer og lover blir straffet med avvisning som verdige for kjærligheten fra gruppen, og som verdige til egen kjærlighet.

Å fremstille muslimer som ukontrollerte individer, akkurat som om drap er tillat, den som dreper i disse kulturene blir drept, dødsstraff, i den gamle Judea ble menneskene steinet til døde for dette og for mange andre ting, jeg vil si steinet til døde for de fleste ting. Steining til døde var populært avstraffelse, til og med barna dine kunne du få steinet til døde om de var deg ulydige, du kunne bare ta dem md til byporten og få jobben gjort.

Jeg har aldri fått så stor tro på kjærligheten i menneskene som etter mitt bekjentskap med muslimer, jeg tror på kjærligheten og potensialet til kjærlighet i alle mennesker. De har bar e veldig store problemer med å uttrykke det, som oftest. Man trenger en bevisst prosess for å frigjøre egne kjærlighetsuttrykk, man må lære hvordan man kan rendyrke kjærligheten i en selv, det er en nydelig prosess, som virkelig setter deg fri. Jeg har opplevd å få ubetinget kjærlighet, en opplevelse av å bli verdsatt for alt jeg er, å bli vist full tillit til meg selv, å tro på meg selv. Dette opplevde jeg fra en muslim, det var frigjørende. Jeg vet jeg fortjener det beste, det skulle jeg ønske at alle mennesker følte, opphøy deg selv. Vær stolt av deg selv, der er hundrevis av ting som er bra i deg, du fortjener å være stolt av deg selv og å elske deg selv og bli elsket som den du er.

Skulle tro denne personen er ren fantasi, og en ønsketenkning, men det er det ikke, han er høyst menneskelig, med mange feil, blant annet oppdaget jeg at han skulde at han tydde til stjeling når han hadde økonomisk vansker, en overlevelse, og ikke et ønske om å bli rik, jeg oppdaget at han kunne komme i konflikter og sloss seg ut av problemer, med andre menn, så sammensatte er mennesket, vi har alt dette i oss, vi gjør feil ting og vi fortjener noen ganger fengsel, men ikke å bli avvist som verdige til kjærlighet.

Av norske menn og kvinner, er atferdsproblemene andre, psykopatisk, narsissisk og høye på seg selv, i en annen type fremmedgjorthet. Andre med null tillit til seg selv, trekker seg bort fra samfunnet fordi de ikke orker og kjempe om aksept. Skal de straffes for det, eller skal man forøke terapi.

Avslutningen her må bli et lite kort oversiktsbilde av hva vi egentlig driver med, i kontrast til det vi tror vi driver med. Å tro på en religion er så populært for religiøse mennesker, jeg skulle ønske at vi kunne være litt mer nysgjerrige på religioner generelt. Religioner som nevnt overfor er en mytologisk miks, vi må skjønne at dette er en blanding av forskjellig kulturelle uttrykk. Jødedom er en blanding av mytologier fra fler kulturer, mesopotamisk, Persisk, Assyrisk, og gresk. Den eldste jødedommen er noe helt annet til de ulike tider, i dens historie. Den ble påvirket av kulturer rundt den, og var preget av noe ved dens start. Skapelses mytologiene, der er to, for eksempel, lovene som r Assyrisk , for det meste, som var et krigssamfunn, som erobret det nordlige Israel. Noen hundre år senere kom Babylonerne og erobret det gjenværende riket, og først Israelerne i fangenskap i Babylon, der levde folket som normalt etter hvert, hadde sitt levebrød, men fikk ikke dra hjem. Det fikk de først med Perserne overtagelse av hegemoniet i området, da var Perserkongen frigjørerne, og garantisten for gjenoppbygging av Israelsk samfunn. De var underlagt perserne men hadde frihet til egen religion og kulturdyrkelse. Denne over herren ble utkonkurrert av Alexander den stores erobringstokt, og som la grunnlag for en gresk kulturer i området, ikke bare erobrer med de frigjorde og, folket fikk nye idealer og mytologiske forestillinger.

Kristendommen er altså en videreføring av denne greske mytologiske idekulturen, en fornyer av jødisk i en gresk ramme. Islam er igjen en miks av alle disse, mye jødisk historie er gjenfortalt, og mye persisk som var Zoroastrisk religion, for ikke å glemme kristendommen.

Den gode nyheten er at vi har god grunn til å være glad i menneskene fra vår forhistorie, tross alt. Det er i så å si alle de eldre kulturer, før Jødisk, påbudt å hjelpe nødlidende, der er lover som skal hindre drap, det er straffbart, det er ikke bar Gud i Moses lover som sier mennesker ikke skal drepe. Osv, det er grunn til at de religiøse lærde blir mer nysgjerrige

slutter å være så fanatiske opptatt av egen tro som den store sannheten, da hadde man fått på kjøpet en større respekt, ikke fryktet, men anerkjent menneskene i alle kulturer, den fineste av de gamle sivilisasjonen er kanskje den Persiske, med Zoroaster som læreren. En fint og verdig samfunn på veldig mange måter, ikke perfekt men dog slåene modent i tenkningen.